

Erasmus + közoktatási dolgozók mobilitása 2014-16

Beszámoló

a pályázati program keretében 2015. augusztus 3-28-ig tartó német nyelvi kurzusról

„Ahány nyelvet beszélsz, annyi embert érsz!- tartja a IV. Károly német római császárnak tulajdonított szólás. Lehet, hogy tudat alatt ez a kijelentés vezérelt, amikor elkezdtem keresgélni, melyik nyelviskolát is válasszam, hogy az Erasmus+ közoktatási dolgozók mobilitás pályázat lehetőségeit kihasználva német nyelvet tanuljak, és felelevenítsem szunnyadó ismereteimet.

A pályázást és kiutazást **előkészítés** előzte meg. Idesorolom azt a pályázásra való inspirálást és többszöri tájékoztatást, ami az iskolában, értekezleten is elhangzott. A munkafolyamat során többször ültem le megbeszélni kollégákkal - akik már tapasztaltak voltak e téren - , hogy segítsenek átgondolni, felvázolni: hova, mikor, milyen céllal, milyen időtartamra érdemes elindulni? Az előkészületek munkaközösségi értekezleten is szóba kerültek, hogy a célkitűzések még világosabbá váljanak. Német szakos kollégáim előzetes felkészítés során sok segítséget nyújtottak nekem.

A választásom a DeutschAkademie nyelviskolára esett.

Hogyan történt a nyelvoktatás? Kis csoportban dolgoztunk, összesen tízen. A fiatalok között volt spanyol, török, iraki és sri lankai fiú, török, fehérorosz, montenegrói fiatal lány. A Szocsiából érkező, majdnem korombeli, Larisszával, és kolléganőmmel mi magyarok képviseltük a

középkorúakat. E nemzetközi válogatottnak a fiatal tanárnő, Kathi igyekezett az alapvető nyelvi ismereteket átadni. Rendkívül ügyesen és kreatívan látta el feladatát, ami közvetlen egyéniségéből fakadt. Alapfokon kezdtük a tananyag elsajátítását, ebben nagy segítséget nyújtott egy tábla, egy magnó, és

természetesen a tankönyv és a munkafüzet. Semmi újdonság nem volt a tanítás kellékei között, de a tanárnő felhasznált néhány olyan módszert, amivel hatékonyabbá tette a munkát.

Munkánk beszédcentrikus oktatási elvekre épült. Pár nap elteltével már azt próbálgattuk, hogy néhány mondatot elmondjunk magunkról, a környezetünkről, az elmúlt estéről, a szabadidő eltöltéséről. Ez arra inspirált bennünket, hogy az órák után is használjuk a nyelvet, bátrabban kommunikáljunk a boltban és kávézóban, a Studentheimben azaz a kollégiumban.

A délután első részét mindig beszélgetéssel töltöttük. Mindenki elmondott valamit magáról, kérdezhettük is egymást, bekapcsolódva a csevegésbe. Majd a házi feladat ellenőrzése és az új tananyag elsajátítása következett. Témakörönként haladtunk, megtanultunk bemutatkozni és megnevezni foglalkozásunkat, kedvenc időtöltésünket, megismertük a rokonsági fokok, az idő, az ételek, a lakásberendezés legfontosabb szavait, de a közlekedésről, a szabadidő eltöltéséről ugyanúgy szó esett, mint a kultúráról.

A mobilitás változásokat eredményezett munkámban. Az órák tehát ötletet adtak ahhoz, hogy a későbbiekben saját munkámban is felhasználjak néhány elemet módszereim felfrissítésére.

Természetesen kiegészülnek azzal, amit a múzeumokban tapasztalhattam. Ezentúl másként, „saját szemmel” látott dologként tudok majd beszélni például a Technikai Múzeumban kiállított Foucault-találmányról, az ingáról, a bolygók fizikai jelenségeiről, amiket pár perces filmen bárki megsejmelhet a Természettudományi Múzeumban, nem is beszélve a Szépművészeti Múzeumban több teremben látható ókori leletről, a múmiákról, a használati tárgyakról. Ezekhez társul még az a rengeteg szépség, (szintén a Kunsthistorisches Museumban, a Belvedere Palotában és a Művészeti Akadémián) a festmények sokasága. Említésre méltó Schönbrunn, a pazar berendezésével, a látogatók számára megnyitott új palotarésszel, de a dualizmus korát idéző Burg a városközpontban, a Sissi-kiállítással. A

felvételek bemutatása a történelem, a művészettörténet tanítási órán lehetőséget nyújt nem csak a kor érzékletesebb tételéhez, hanem a tanulók esztétikai képzéséhez is.

Gyarpodó nyelvi tudásom segített abban, hogy a múzeumlátogatások során a festők életrajzát, a legfontosabb odailő tudnivalókat megértettem és el tudtam „raktározni”.

A már felsorolt múzeumokon, nevezetességeken kívül szólnom kell a 12. századi Szent István-székesegyházról, aminek monumentalitása szinte „földhöz ragasztja” a látogatót. A Károly-templomról, amit igaz, hogy restauráltak, de nem zártak be a látogatók előtt.

Számba véve a kurzus történéseit, elismeréssel adózom az ötletgazdának, a pályázat kidolgozóinak és a végrehajtók sikerének, hogy lehetővé tették a részvételt, hogy egy időszakra „bécsi polgárrá” válhattam, belekóstolhattam egy ottani életformába, kipróbálhattam és láthattam-hallhattam olyan dolgokat, amikre eddig - és valószínű - ez után sem lesz alkalmam.

Milyen változásokat hozott a mobilitás?

Szemléletmódosulást is! Angolul is meg kellene tanulni!

Még inkább igazat adok a bevezetőben olvasható mondásnak. Napjainkban elengedhetetlen az idegen nyelvek tudása, tanulása. Segítségükkel kitágul a világ. Kiszélesedik az emberekkel való kommunikáció lehetősége, érthetővé válnak a nyelvismerethez kapcsolódó dolgok, például német nyelvű weboldalak. Meg merek és tudok német nyelven szólalni, útba tudom igazítani a segítségkérőt, párbeszédet tudok folytatni az iskolába érkező külföldiekkel, diákokkal és kollégákkal. Ez példaértékű lehet ahhoz, - ami meg is történt -, hogy a velem kapcsolatban álló tanulók és kollégák kedvet kapjanak a nyelvtanuláshoz. De kedvet kaphatnak ahhoz is, hogy utazzanak, múzeumba, kiállításra járjanak, megismerjék a múltat, ezáltal otthonosabban mozogjanak a jelenben.

Az biztos, hogy ezentúl elmosolyodom, ha Bécs nevét hallom, hiszen ott létem alatt számtalan élménnyel gazdagodtam.

Köszönöm!

Máhigné Stefanovits Márta